

— събраха се много пари и тия пари не ѝ даваха мира. Лошо прави Василъ, мислѣше си тя, че я оставя сама. Но добре, че Панко е тука.

Смрачи се добре и страхътъ на Галунка порасна повече. Тя не се стърпѣ и прибѣгна до дама да види слугитѣ, безъ да има работа, безъ да има какво да имъ каже. Панко и чичо Митушъ най-спокойно и безгрижно си работѣха. Галунка се засрами, стана ѝ смѣшно, че се бои. „Не съмъ сама тука, толкозъ хора има“ — каза си тя, върна се и се прибра вкѣщи. Но се заключи добре и провѣри всички врати.

Аго не избѣга, както бѣше се заканилъ, а отиде направо при воловетѣ въ стърнищата, дето бѣха ги оставили да пасатъ. Стана много тъмно и макаръ че бѣше късна есенъ, засвѣтка се, прогърмѣ нѣколко пѣти, а следъ туй завалѣ тихъ дѣждъ. Аго бѣше гладенъ, сега взе да се ядосва, че нѣма ямурлукъ и ще се измокри. Въ ума си той все се караше съ Панко — нѣмаше човѣкъ на свѣта, когото да мрази повече отъ Панко. И предъ очитѣ му все бѣше хлѣбътъ, който Галунка бѣше оставила на прозореца.

Аго не можа да се стърпи и трѣгна къмъ чифлика. Искаше да си вземе само ямурлука, не искаше да се покори и да иска хлѣбъ; като не му даватъ хлѣбъ, ще стои гладенъ.